

**Peter Houtman:
van topscorer tot
stadionspeaker**

‘Het leek wel alsof de Derde Wereldoorlog uitbrak’

De tijd dat voetballers er nog een sigarenzaak bij hadden, was hij net voorbij. De periode waarin spelers voor tientallen miljoenen van club wisselden net voor. Toch kijkt Peter Houtman (65) met trots en plezier terug op een wereldtijd in De Kuip en omstreken. Als stadionspeaker van Feyenoord zit de sympathieke topscorer en Zilveren Schoenwinnaar nog tijdens elk thuisduel op de tribune. “Als je maar niet denkt dat ik als een of andere dorpsgek ga lopen gillen.”

TEKST FRANK WAALS, FOTO'S CLEMENS RIKKEN

Volgend jaar ben je 25 jaar stadionspeaker bij Feyenoord.

Alvast gefeliciteerd!

“Je knipt in je vingers en je bent een kwart eeuw verder lijkt het wel. Ik ben hier in het seizoen 1998-1999 mee begonnen na een verzoek van Sjaak Troost. Mijn voorganger kreeg een nieuwe baan en hij vond deze job wel iets voor mij. Wat moet ik hiermee, dacht ik. *Als je maar niet denkt dat ik als een of andere dorpsgek ga lopen gillen*, zei ik hem, maar ik mocht het helemaal op mijn eigen manier invullen. Inmiddels zijn we flink wat jaren verder en zijn stadionspeakers van andere clubs weleens bij mij komen kijken hoe ik het doe.”

Je lijkt met je sympathieke en zachte voorkomen het ideale medicijn om heetgebakerde supporters soms tot kalmte te manen.

“Soms is het nodig om de boel even op z'n Rotterdams aan te vliegen, maar ik zal nooit iets omroepen dat ten nadele is van de club. Het schijnt te horen te zijn dat ik iets enthousiaster ben bij een goal van Feyenoord dan wanneer er een

‘Soms is het nodig om de boel even op z'n Rotterdams aan te vliegen, maar ik zal nooit iets omroepen dat ten nadele is van de club’

uitgoal valt, haha. Of we nu winnen of verliezen, ik sluit altijd af met: *Tot de volgende keer, doe, doe*. Afhankelijk van het resultaat krijg ik dan een lauw of juist enthousiast doe, doe van het publiek terug. Ik ben dol op mijn werk, al moet ik zeggen dat de geluidsinstallatie wel een kleine doorn in het oog blijft. Twee jaar geleden zijn we nog met een hele ploeg het complete stadion rondgegaan om alles te controleren en bleek alles in orde. Toch gaat het nog weleens mis wanneer er op sommige plekken op de tribune harde ruis klinkt en je het publiek helemaal in elkaar ziet duiken. Er wordt dan weleens naar mij gekeken, al weten de supporters ook wel dat ik daar persoonlijk weinig aan kan doen.”

Ben je voor of tegen een nieuw stadion?

“Ik hecht heel erg aan De Kuip, waar ik als jong jochie al naartoe ging. Elke zondag achterop de Vespa van mijn oom door de Maastunnel van West naar Zuid. Ik ben er dan ook niet treurig om dat de plannen voor het nieuwe stadion vooralsnog niet door zijn gegaan. De Kuip blijft een unieke plek. Tegelijkertijd ben ik niet blind voor de situatie zoals ie nu is. Als je als club veel meer inkomsten kunt genereren door middel van een nieuw onderkomen, dan moet dat gewoon gebeuren. Het gaat mij erom wat het beste is voor de club. Het is goed dat alle partijen en supporters betrokken worden bij de plannen voor de toekomst,

maar daardoor zijn er wel twee blokken ontstaan. Ieder mens z'n eigen wens en daarin kun je nooit iedereen tevreden stellen. Ik weet nog dat De Kuip in de jaren negentig gerenoveerd werd en die grote kap erop kwam. Nou, er was amper over gesproken of ze waren al bezig met de eerste werkzaamheden. Dat is toen in een recordtijd gerealiseerd.”

Je meest bijzondere jaar als speler zal wellicht het seizoen 1983-1984 zijn geweest, waarin je samenspeelde met een jonge, nog onervaren Ruud Gullit en een afscheid nemende Johan Cruïff.

“Dat was mooi en vreemd tegelijkertijd. Cruïff vertrok boos uit Amsterdam na een conflict met Ajax en kwam bij ons revanche nemen. Toen Johan bij ons binnenstapte, stelde hij zich netjes voor, maar merkte je ook wel dat beide kanten aan elkaar moesten wennen. Hij stapte in een Rotterdams circuit met jongens die hun bekkie bij de hand hadden. Een grote mond hebben kon prima, maar je kreeg er ook regelmatig één terug. Uiteindelijk klikte het goed en gingen we voor elkaar door het vuur. We konden het haast niet geloven dat zo'n wereldspeler in het shirt van Feyenoord afscheid nam als voetballer en dat ook nog eens deed op recettbasis, oftewel: naargelang de kaartverkoop. Nou, het stadion was elke thuiswedstrijd goed gevuld, ondanks het feit dat sommige supporters →

Over Peter Houtman

Peter Houtman (1957) is een begrip in Rotterdam. De makkelijk scorende spits speelde voor clubs als FC Groningen, Club Brugge, Sporting Lissabon en ADO Den Haag, maar keerde steeds weer terug naar zijn geboortestad om te spelen voor Excelsior, Sparta of Feyenoord. Die laatste club is zijn grootste liefde en hij is er dan ook nog steeds werkzaam, als stadionspeaker, bijna 25 jaar onafgebroken. Na zijn spelerscarrière was Houtman ook werkzaam als gemeenteraadslid van Spijkenisse, presentator bij RTV Rijnmond en verzorgt hij lezingen, presentaties en clinics. In het smaakvolle Restaurant Olijf in Spijkenisse oogt Houtman zoals hij bekendstaat: vriendelijk, aardig en sympathiek.

vanwege Cruïff dat jaar geen seizoenkaart kochten en de behaalde titel niet meetelden.”

Een mooi jaar dus.

“Een prachtig jaar, waarbij de sfeer in de kleedkamer top was. Hoeveel ondeugd we daar niet hebben uitgehaald. Trainers nadoen tijdens besprekingen of geintjes uithalen met kleding. Op het veld kregen we één historische domper te verwerken: de 8-2-nederlaag tegen Ajax. Johan raakte echter niet in paniek. *Jongens, geloof mij nou maar, we worden gewoon kampioen én we pakken de dubbel*, zei hij. En inderdaad, we schakelden ze uit in de beker door eerst 2-2 gelijk te spelen en daarna de replay met 2-1 te winnen. Ook versloegen we ze voor de competitie in eigen huis nog met 4-1. Resultaat: de dubbel. Dat Johan zijn

was beland. Ik heb daardoor ook een groot deel van mijn salaris nooit ontvangen. Na anderhalf jaar rompslomp was ik er klaar mee en liet ik die kwestie zitten. Zak maar in mekaar met je geld, ik ga lekker terug naar Nederland. Ik was nooit echt op geld uit, heb zelfs eens een aanbieding van Benfica naast me neergelegd, omdat ik het nog prima naar mijn zin had op de plek waar ik toen zat. Misschien ben ik daardoor een dief van mijn eigen portemonnee geweest, maar fijne leefomstandigheden vond ik belangrijker.”

Je maakte in anderhalfjaar Portugal vier trainers mee met elk een eigen speelsysteem. Is dat niet om gek van te worden?

“Wat dacht jij? De eerste trainer werd tien dagen na mijn aankomst al ontslagen. Ik heb er altijd een

Werd het dan gevaarlijk?

“Dat kun je wel zeggen. De eerste keer dat ik er het veld op stapte, speelden we doelpuntloos gelijk en waren de 50.000 Sporting-aanhangers woest. *Blijf maar even binnen, Peter. Het is nu niet veilig om tussen die mensen door naar je auto te lopen*, kreeg ik in de kleedkamer te horen. Ik had daar maling aan en besloot het er gewoon op te wagen. Tot mijn verbazing begonnen al die mensen ineens te klappen toen ik bij het hek aankwam. *Peter, Peter, very bad result but you played very well*, klonk het. Zij zagen dat ik me de pleuris had gewerkt, maar dat ik gewoon pech had in die wedstrijd. Ik werd beter ontvangen dan gedacht. Dat het er niet elke week zo gemoedelijk aan toeging, merkte ik tijdens de uitwedstrijd bij Porto, die we vlak voor tijd met 1-0 wonnen. Het thuispubliek raakte helemaal buiten zinnen en begon met stenen naar ons te gooien. Binnen de kortste keren stonden er allemaal agenten om ons heen in de middencirkel, waar we ons uit veiligheid in moesten verzamelen. Alleen daar konden de stenen ons niet bereiken. Een voor een werden we als spelers vervolgens naar binnen begeleid, met links en rechts tien agenten met van die schilden boven en naast ons. Bam-bam-boem-paf! Continu hoorde je die stenen boven je hoofd neerkletteren.”

Eenmaal binnen was daarmee de kous af?

“Toen waren we er nog niet, hoor. In de spelersbus zag ik al die gasten kussens tevoorschijn halen en boven hun hoofden houden. De gordijntjes voor de ramen werden dichtgeschoven en het merendeel ging op de grond zitten. Onder politiebegeleiding reden we het hoekje om, het stadion uit, waar opnieuw een woedende menigte ons op stond te wachten. Het leek wel alsof de Derde Wereldoorlog uitbrak toen we daar doorheen gingen. Opnieuw: bam-bam- →

‘We konden het haast niet geloven dat zo’n wereldspeler in het shirt van Feyenoord afscheid nam als voetballer’

voetbalschoenen voor het laatst uittrok als Feyenoorder zal voor hem ook raar zijn geweest.”

Je hebt ook anderhalfjaar in Portugal gespeeld, bij Sporting. Hoe kijk je terug op de temperamentvolle cultuur waarin je daar terecht kwam?

“Het eten en het klimaat waren er grote pluspunten. Aardige mensen ook, waaronder in ons team een stuk of zeven Brazilianen. Hoewel ze van huis uit Portugees spreken, merkte je het toch meteen wanneer ze in hun ‘eigen taal’ communiceerden. *Futebol* werd *Fusseballlehh*. Brazilianen spreken niet, maar zingen. Ik had de pech dat ik midden in het seizoen arriveerde bij een club die in een grote bestuurs- en financiële crisis

bloedhekel aan gehad dat er steeds weer een nieuwe manier van voetballen op het elftal werd losgelaten. Dat heb ik ook meegemaakt bij Feyenoord. Drie seizoenen lang had ik me het leplazarus gelopen, werd ik alle keren topscorer en verlengde ik mijn contract met twee jaar, tot de nieuwe trainer Ab Fafí binnenstapte en aangaf dat er voor mij geen plek meer was. Hij wilde een ander systeem gaan hanteren en dat moest ik maar niet te persoonlijk opvatten. In Portugal kreeg ik ook nog eens te maken met een andere supportersmentaliteit. Aanhangers van rivaliserende teams konden daar zonder problemen door elkaar lopen, maar het kon er ook weleens stormen. Dan moest je maken dat je wegkwam.”

boem-paf! Ruiten vlogen eruit en het glas schoot langs mijn voeten. Ondertussen alleen maar angstige blikken van teamgenoten die dit al veel vaker hadden meegemaakt. Pas op de snelweg naar het vliegveld kon iedereen weer rustig gaan zitten en konden de gordijntjes open. De schade: tien gebroken ramen. In Nederland is de bus ook weleens bekogeld, maar dat is in niets te vergelijken met wat ik in Porto meemaakte.”

Daartegenover staat de vreugde die je diezelfde mensen kunt geven met een eenvoudig doelpunt.

“Daar heb ik het ook altijd voor gedaan. Dat je zoveel mensen de dag van hun leven kunt bezorgen door simpelweg de bal in het net te schieten. Het legioen is tot op

‘Ik ben nu net 65, drie jaar ouder dan mijn vader ooit geworden is. Dat is een raar besef. Zeker nadat ik in 2017 een hartaanval kreeg’

de dag van vandaag erg vriendelijk voor me, waarschijnlijk omdat ik nooit naast mijn schoenen ben gaan lopen. Ik ben niets meer of minder dan een ander. Ik kan me vreselijk ergeren aan gasten die neerkijken op ‘pulppubliek’ of zich gedragen alsof de hele wereld om hen draait. Dank God op je blote knieën dat je van je hobby je beroep hebt kunnen maken en daar in deze tijd nog miljonair mee kunt worden ook. Rare houdinkjes op het veld, doorrollen en op de grond klappen van de pijn als er niets aan de hand is, heeft geen ene moer met professionaliteit te maken, zoals ik sommigen wel eens hoor beweren. Je belazert daarmee je publiek die jouw salaris betaalt en naait ondertussen je collega’s. Je moet gewoon je mannetje

staan, want in deze sport krijg je nu eenmaal aanslagen te verwerken bij het leven.”

Heb je het voetbaltalent van huis uit meegekregen?

“Mijn vader was een enthousiast voetballer, maar zei van zichzelf altijd dat hij er geen hout van kon. Wel heb ik de passie van het spelletje van hem. Pa was altijd heel bescheiden, stond niet te roepen aan de zijlijn, maar vertelde me na afloop waar ik in mijn spel op moest letten. In mijn jongere jaren was hij vaak ’s avonds laat pas thuis omdat hij zich een slag in de rondte werkte bij scheepvaartbedrijf Ship Chandler. Voetbal was voor hem echt een uitstapje om daar even niet mee bezig te zijn. Hij was een echte tank die het soms niet door-

had dat hij anderen keihard voorbijliep. Dan was hij tien meter verder en moest er worden gezegd: kijk even achterom. Er liggen er twee op de grond, haha. Mijn vader was een goudgoeie vent die helaas niet oud is geworden. Slechts 62, door een fout van het ziekenhuis.”

O?

“Hij was nierpatiënt en spoelde jarenlang twee keer per week in afwachting van een donor. Toen deze eindelijk gevonden was, moest hij eerst nog even worden geopereerd aan een voorhoofdsholteontsteking. Een simpele huis-tuinen-keuken-ingreep, maar helaas wel een waarbij de chirurg pijnlijk de fout in ging. Hij schoot per ongeluk uit en kwam in z’n hersenvlies

terecht. Daardoor raakte hij in coma. Ik speelde in die tijd bij Sparta en ging na de training bij hem langs in het Dijkzigt-ziekenhuis. Die laatste dag trof ik hem ineens aan in een bed op de gang. Slappend en bijkomend van de operatie, dacht ik. Een paar uur later belden ze dat hij was overleden. Die zondag speelde ik tegen Feyenoord, een wedstrijd waarin ik nog scoorde ook. Ik deed dat echter op de automatische piloot, want m’n kop stond er totaal niet naar. Toch ging ik aan de bak omdat ik wist dat mijn vader dat gewild zou hebben. Ik weet ook zeker dat hij zou hebben gezegd: zo’n chirurg doet dat ook niet expres. Het heeft dan zo moeten zijn. Later hebben we nog wel excuses gehad, maar dat helpt weinig. Ik kon m’n vader wegbrengen.”

En dan ben je zomaar ineens 31 jaar verder.

“Maar ik heb het er nog moeilijk mee. Het voelt soms als gisteren. Als hij nu naast me zou zitten, dan zou dat heel gewoon zijn. Mijn vader was mijn beste vriend die ervan overtuigd was dat er na dit leven nog iets is. Ik hoop dat hij gelijk had, maar ik vind het allemaal zo moeilijk als je alle ellende op de wereld om je heen ziet. Ik ben nu net 65, drie jaar ouder dan hij ooit geworden is. Dat is een raar besef. Zeker nadat ik in 2017 een hartaanval kreeg. Ik zat gezellig bij mijn zoon te eten, toen ik plotseling enorm warm en zweterig werd. Zelfs zo erg dat ik, midden januari en dus hartje winter, buiten op de straatstenen ben gaan liggen. Ik wuifde het bellen van een ambulance aanvankelijk nog weg omdat ik dacht dat het door mijn maag kwam, maar ik ben blij dat ie uiteindelijk toch gekomen is. Vijf jaar later ben ik weer zo fit als een hoentje. Laatst fietste ik bij de dokter ter controle en was ik meer dan 200 procent vooruitgegaan. *Tot hoever moet ik gaan, dokter, vroeg ik. Net zo lang tot je eraf flikkert,* antwoordde hij.” ←

